

Sygn. akt V KZ 59/20

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie z wniosku oskarżyciela prywatnego **T. P.**
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 21 stycznia 2021 r.,
zażalenia tegoż oskarżyciela prywatnego na zarządzenie upoważnionego sędziego
Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 3 września 2020 r., sygn. akt II AKo (...),
w przedmiocie odmowy przyjęcia jego osobistego wniosku o wznowienie
postępowania

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

T. P. złożył osobisty wniosek o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w P. z dnia 1 lipca 2014 r., IV Kz (...), którym utrzymano w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w P. z dnia 24 marca 2014 r., II K (...).

Z uwagi na powyższe, T. P. został wezwany do uzupełnienia w terminie 7 dni braku formalnego jego osobistego wniosku o wznowienie postępowania poprzez sporządzenie i podpisanie go przez adwokata albo radcę prawnego oraz – po wpłynięciu wniosku - dołączenie dowodu uiszczenia opłaty od wniosku o wznowienie postępowania. Wezwanie to T. P. odebrał w dniu 24 lipca 2020 r.

W odpowiedzi na to wezwanie T. P. wniósł o przedłużenie mu terminu na uzupełnienie wskazanego wyżej braku formalnego.

W tej sytuacji, przywołanym na wstępie zarządzeniem z dnia 3 września

2020 r., odmówiono przyjęcia osobistego wniosku o wznowienie postępowania.

Na zarządzenie to zażalenie złożył T. P. Wskazał w nim na stronniczość zaskarżonego zarządzenia oraz podał, że nieprawidłowo został w nim uznany za skazanego, którym nigdy nie był. Nadto, wskazał, że został znieważony przez określoną osobę i dalej domaga się jej ukarania. T. P. zakwestionował również nierozpatrzenie jego wniosku o przedłużenie mu terminu do uzupełnienia braków formalnych. W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego zarządzenia i przyjęcie jego osobistego wniosku o wznowienie postępowania, a także zwolnienie go z opłaty od tego wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie to nie jest zasadne i nie może zostać uwzględnione.

Całkowicie prawidłowo odmówiono bowiem w rozpatrywanej sprawie przyjęcia osobistego wniosku o wznowienie postępowania. Zgodnie bowiem z art. 545 § 2 k.p.k., wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego.

Z uwagi na złożenie wniosku o wznowienie postępowania osobiście przez T.P., stosownie do art. 120 k.p.k., prawidłowo wezwano go do usunięcia wskazanego wcześniej braku formalnego. Tego jednak wnioskodawca w określonym mu 7-dniowym terminie nie uczynił, domagając się w odpowiedzi na to wezwanie wydłużenia powyższego terminu. Rzecz jednak w tym, że termin ten ma charakter ustawowy i w żadnym razie nie podlega wydłużeniu (w szczególności wskutek decyzji organu procesowego), a przepisy wyraźnie wskazują na skutki jego niedopełnienia w postaci uznania pisma za bezskuteczne (art. 120 § 2 k.p.k.).

Tym samym zaskarżone zarządzenie o odmowie przyjęcia przedmiotowego wniosku o wznowienie postępowania jest prawidłowe jako konsekwencja uznania, że złożone pismo dotknięte jest oczywistym brakiem formalnym, który wyklucza nadanie mu biegu.

We wniesionym zażaleniu skarżący w żaden sposób nie podważa trafności zaskarżonej decyzji, wskazując jedynie na jej rzekomą stronniczość. Skutecznym nie może okazać się ponadto domaganie się ukarania określonej osoby, gdyż nie podważa to trafności zaskarżonej decyzji procesowej. Natomiast rzeczywiście -

całkowicie nieprawidłowo - w uzasadnieniu zarządzenia określono wnioskodawcę mianem „skazany”, choć T. P. występował w sprawie w roli oskarżyciela prywatnego. Wobec wcześniejszych uwag, okoliczność ta nie może jednak skutkować konkluzją, że niesłusznie odmówiono przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania.

Reasumując, skoro złożony przez T. P. wniosek o wznowienie postępowania dotknięty był wskazanym powyżej brakiem formalnym, który nie został usunięty w określonym terminie, to prawidłowo wydano zarządzenie o odmowie jego przyjęcia.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie.